

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Maciej Gembarzewski

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) S.A. z siedzibą

w W. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia

18 lipca 2011 roku, nr (...)

1. **oddala odwołanie;**

2. **zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 176/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lipca 2011 roku, (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, opisane w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania (...) S.A. z siedzibą w W., polegające na: zamieszczaniu we wzorcach umownych pn.:

1. „Ogólne warunki dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych” wprowadzonych uchwałą Zarządu nr (...) w sprawie przyjęcia Ogólnych warunków dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych z dnia 15 października 2007 r. następujących postanowień:

a) „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) – (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) c) w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT” – Sekcja A („Ubezpieczenie autocasco”) pkt 10 ust. 4 ppkt 3 lit. c, obowiązujących w okresie od 15 października 2007 r. do dnia 20 maja 2010 r.

b) „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3)

kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...). (...). Ustalając koszty naprawy: (...) b. Jeżeli przy zawarciu umowy ubezpieczenia nie umówiliśmy się inaczej, w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT” – Sekcja A („Ubezpieczenie autocasco”) pkt 12 ust. 4 ppkt 3 lit. b (w wersji ustalonej Uchwałą Zarządu Nr (...) w sprawie przyjęcia zmian w Ogólnych warunkach dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych z dnia 21 maja 2010 r.), obowiązujących w okresie od 21 maja 2010 r. do dnia 4 października 2010 r.

2. „Ogólne warunki dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych dla kanału (...) ustalonego uchwałą Zarządu nr 21 w sprawie przyjęcia Ogólnych warunków dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych dla kanału (...) z dnia 6 listopada 2009 r., następujących postanowień:

„W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) – (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) c) w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT” – Sekcja A („Ubezpieczenie autocasco”) pkt 10 ust. 4 ppkt 3 lit. c, obowiązujących w okresie od 6 listopada 2009 r. do dnia 4 października 2010 r.

które są tożsame z postanowieniami umownymi wpisanymi na podstawie art. 479⁴⁵ kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod poz. 1265 i pod poz. 2012,

i stwierdził ich zaniechanie z dniem 4 października 2010 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy nałożył na A. Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W., w związku z naruszeniem zakazu o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt I sentencji decyzji, karę pieniężną w wysokości 469 297 zł (czteryście sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych) płatną do budżetu państwa.

Od powyższej Decyzji powódka – (...) S.A. złożyła odwołanie, zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej Decyzji powódka zarzuciła:

1. Naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 24 ust. 1 oraz art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie, że zarzucone powódce działania stanowiły praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych (klauzule numer 1265 i 2012), podczas gdy w rzeczywistości działania powódki nie stanowiły takiej praktyki,

2. Naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 28 ust. 1,2,3 i 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – poprzez ich niezastosowanie i niewydanie decyzji zobowiązującej w sytuacji, gdy powódka pismem z 17 lutego 2011 roku wniosła o wydanie decyzji zobowiązującej,

3. Naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – poprzez brak w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji wyjaśnienia motywów, jakimi pozwany Prezes UOKiK kierował się odmawiając uwzględnienia wniosku powódki o wydanie decyzji zobowiązującej,

4. Naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 106 ust. 1 pkt 4 i art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – poprzez nałożenie na powódkę kary pieniężnej w kwocie 469,297 złotych w sytuacji braku przesłanek z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła również naruszenie prawa materialnego – art. 106 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – poprzez

nałożenie kary pieniężnej w wysokości niewspółmiernej do stopnia naruszenia przez powódkę przepisów ustawy i nieuwzględniającej w należyty sposób okoliczności sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty, powódka w pierwszej kolejności wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i zasądzenie od pozwanego Prezesa UOKiK na rzecz powódki (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego – według norm przepisanych.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku powódka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez umorzenie postępowania administracyjnego i zasądzenie od pozwanego Prezesa UOKiK na rzecz powódki (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego – według norm przepisanych.

Ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia obu powyższych wniosków, powódka wniosła o zamianę zaskarżonej decyzji poprzez znaczące obniżenie kary pieniężnej nałożonej na powódkę (...) S.A. i zasądzenie od pozwanego Prezesa UOKiK na rzecz powódki (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego – według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniosł o jego oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w W. jest przedsiębiorcą, prowadzącym działalność ubezpieczeniową, m.in. w zakresie umów ubezpieczenia Casco pojazdów lądowych (odpis (...) S.A., k. 13 akt adm.). Do dnia 1 czerwca 2009 roku działalność ta prowadzona była pod firmą (...) S.A.

W związku z prowadzoną działalnością przedsiębiorca ten posługuje się ogólnymi warunkami dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych. Uchwałą zarządu (...) S.A. z dnia 15 października 2007 roku przyjęte zostały ogólne warunki dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych zgodnie z którymi przy kosztorysowym ustalaniu wysokości szkody odszkodowanie wyliczone przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) nie obejmowało podatku VAT, który nie był wypłacany w kwocie odszkodowania (sekcja A pkt 10 ust 4 ppkt 3 lit a – c (...)). Postanowienie to przybrało następujące brzmienie: „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) – (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) c) w wypłacanej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT”. Powyższe postanowienia miały zastosowanie do umów ubezpieczenia zawartych od dnia 22 października 2007 roku (uchwała z dnia 15 października 2007 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 312 – 337 akt adm.). Postanowienia powyższe zostały utrzymane w ogólnych warunkach dobrowolnego ubezpieczenia komunikacyjnego w tekście jednolitym przyjętym uchwałą zarządu (...) S.A. z dnia 3 listopada 2008 roku (uchwała z dnia 3 listopada 2008 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 340 - 362 akt adm.), jak również uchwałą zarządu (...) S.A. z dnia 10 sierpnia 2009 roku (uchwała z dnia 10 sierpnia 2009 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 364 – 420 akt adm.). Podobne postanowienie obowiązywało dla kanału (...) (uchwała zarządu (...) S.A. z dnia 6 listopada 2009 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 518 – 554 akt adm.).

Uchwałą zarządu (...) S.A. z dnia 21 maja 2010 roku postanowienie dotyczące ustalania wysokości odszkodowania w odniesieniu do dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych nieznacznie zostało zmienione poprzez wprowadzenie zastrzeżenia, zgodnie z którym odmienne postanowienia dotyczące wliczania podatku Vat do kwoty odszkodowania mogą zostać zawarte w umowie ubezpieczeniowej, co do zasady jednak podatek Vat nie był wliczany do kwoty odszkodowania. Uchwała ta miała zastosowanie do umów ubezpieczenia zawartych od dnia 21 czerwca 2010 roku (uchwała zarządu (...) S.A. z dnia 21 maja 2010 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 411 - 467 akt adm.).

Przedmiotowe postanowienia były stosowane do dnia 7 października 2010 roku. Uchwałami zarządu (...) S.A. z dnia 4 października 2010 roku, o nr (...) i (...), z ogólnych warunków umów dobrowolnego ubezpieczenia komunikacyjnego usunięte zostało zastrzeżenie o nieuwzględnianiu przez ubezpieczyciela przy kosztorysowym

ustaleniu wysokości odszkodowania podatku VAT. Uchwały te miały zastosowanie do umów ubezpieczenia zawartych od dnia 8 października 2010 roku (uchwały z dnia 4 października 2010 roku wraz z ogólnymi warunkami umów, k. 468 – 516, 555 - 594 akt adm.).

W związku z wszczęciem postępowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w piśmie datowanym na dzień 9 marca 2011 roku (...) S.A. zobowiązała się do zaprzestania w przyszłości umieszczania zakwestionowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów klauzul w zawieranych umowach ubezpieczenia. Jednocześnie zobowiązała się do wypłat odszkodowań dla klientów nie będących płatnikami podatku VAT, w tym dla konsumentów, w przypadku wypłat wg kosztorysowego wariantu rozliczenia szkody z uwzględnieniem podatku VAT, w zakresie szkód zgłaszanych z umów ubezpieczenia zawartych na podstawie wzorców umownych dotyczących ubezpieczeń komunikacyjnych obowiązujących przed zmianami wprowadzonymi w dniu 4 października 2010 roku (pismo (...) S.A. datowane na dzień 9 marca 2011 roku, k. 7 – 9 akt adm.).

W okresie od daty wprowadzenia spornych klauzul do dnia 4 października 2010 (...) S.A. wypłaciła łącznie 2 596 odszkodowań wynikających z umów dobrowolnych ubezpieczeń komunikacyjnych pomniejszonych o podatek VAT. Łączna wartość podatku Vat, o który zostały pomniejszone ww. odszkodowania wyniosła 1034550,5 zł (pismo (...) S.A. z dnia 9 marca 2011 r., k. 7 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezzasadny jest w szczególności zarzut naruszenia art. 24 ust. 1 oraz art.24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz.331 ze zm.).

Stosownie do treści Stosownie do art.24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów , zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.5).

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że powód stosował w okresie od 15 października 2007 r. do dnia 20 maja 2010 r. we wzorcach umownych postanowień klauzulę: „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) – (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) c) w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT”, zaś w okresie od 21 maja 2010 r. do dnia 4 października 2010 r. klauzulę o treści: „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) b. Jeżeli przy zawarciu umowy ubezpieczenia nie umówiliśmy się inaczej, w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT”, oraz w okresie od 6 listopada 2009 r. do dnia 4 października 2010 r. klauzulę: „W przypadku, gdy przewidywane koszty naprawy pojazdu nie przekraczają 70% jego wartości rynkowej w dniu szkody, odszkodowanie ustalimy zgodnie z Twoją decyzją, według jednej z następujących zasad: (...). 3) kosztorysowo, przy wykorzystaniu systemu (...) lub (...) – (...). (...) Ustalając koszty naprawy: (...) c) w wypłaconej kwocie nie uwzględniamy podatku VAT”.

Bezspornym jest również, że do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone zostały wpisane klauzule o treści:

- pod poz.1265 – „Wycena kosztów naprawy obejmuje: a) koszt robocizny ustalony wg wartości netto (bez uwzględnienia podatku) w oparciu o: - naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu lub inne, uznane przez (...) S.A., - średnią stawkę za 1 roboczogodzinę, stosowaną na terenie działalności jednostki terenowej, która zawarła umowę ubezpieczenia lub w miejscu naprawy pojazdu, pod warunkiem braku możliwości dokonania naprawy na terenie działalności ww. jednostki; b) koszty części zamiennych i materiałów według wartości netto (tzn. bez uwzględnienia podatku, cła, akcyzy, itp..) ustalonych na podstawie katalogów (...), (...) lub innych uznanych przez (...) S.A. (...)”

-pod poz 2012 - „7. Ustalenie wartości szkody (w przypadku wybrania wariantu kosztorysowego) następuje na podstawie wyceny dokonanej przez ubezpieczyciela. Wyceny dokonuje się w oparciu o zasady systemu (...) (bez uwzględnienia podatku VAT)”.

Pojęcie „stosowanie klauzuli wpisanej do rejestru” oznacza nie tylko zamieszczenie przez innego przedsiębiorcę w stosowanym przez siebie wzorcu identycznego sformułowania ale także klauzul o treści zmienionej w stosunku do wpisanej do rejestru , jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty klauzuli.

Stosowane przez powoda klauzule analogicznie jak wymienione wyżej już wpisane do rejestru przyznają przedsiębiorcy – ubezpieczycielowi ustalać wysokość świadczenia w sposób jednostronny w oparciu o nieznanne w chwili zawarcia umowy , jednostronnie określone zasady. Nadto, klauzule stosowane przez powoda pozbawiały konsumenta części należnego świadczenia, odpowiadającego podatkowi VAT.

Zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pod pojęciem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów rozumie się „godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy”.

W ocenie Sądu od 17.07.2007 r. tj. daty wpisania niedozwolonej klauzuli pod poz. 1265, powód miał pewność, że stosowane przez niego zapisy wzorca odpowiadają jej treści. Klauzula wpisana pod poz. 2012 nie wносила niczego nowego.

Bez znaczenia jest, że inni ubezpieczyciele stosowali w tym czasie analogiczne zapisy, gdyż nie legitymizuje to działań powoda, który obowiązany był uwzględniać zapisy rejestru, a nie powszechną bezprawną praktykę. Powód powinien również uwzględniać konsekwencje abuzywności klauzul kalkulując taryfy składek, gdyż niedozwolone klauzule umowne są bezskuteczne z mocy prawa (art.385¹ § 1 k.c.). Jeśli zatem tego nie robił, to najwyraźniej liczył na niewiedzę istotnej części konsumentów lub brak ich determinacji w dochodzeniu roszczeń.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art.28 ust. 1, 2 , 3 i 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niezastosowanie. Spełnienie przez powoda przesłanek wymienionych w ust. 1 tego przepisu nie rodzi po stronie Prezesa UOKiK obowiązku wydania decyzji na podstawie art. 28 Ustawy, a jedynie stwarza mu prawną możliwość wydania takiej decyzji. Wskazuje na to użyte w przepisie słowo „może”. stawa nie określa przy tym żadnych kryteriów, którymi Prezes UOKiK powinien się kierować, rozważając, czy taką decyzję wydać. Prezes dysponuje swobodnym uznaniem co do zastosowania tego przepisu. Propozycje złożone przez przedsiębiorcę nie wiążą go, powinien się jednak do nich ustosunkować w uzasadnieniu decyzji, jeśli odmawia zastosowania art. 28 ustawy.

Oznacza to, że jeśli Prezes nie uwzględnia złożonego przez przedsiębiorcę zobowiązania, to wydaje on decyzję na podstawie art. 26, a tylko w uzasadnieniu decyzji przedstawia argumentację, dlatego uwzględnienie wniosku przedsiębiorcy nie jest zasadne (por. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Lex 2011).

Uchybienie w tym zakresie nie ma jednak w sprawie istotnego znaczenia, gdyż zgodnie, bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony

Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu.

Ponadto, w chwili wydawania Decyzji powód zaniechał stosowania (co ma odzwierciedlenie w treści Decyzji), a zatem przepis art.28 nie miał zastosowania, gdyż jedną z przesłanek zastosowania tego przepisu jest to, że „przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24”.

Mając na względzie treść art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów istniały co do zasady podstawy do nałożenia kary pieniężnej.

Odnosząc się do zarzutów odnośnie wysokości nałożonej kary, zważyć należało, że stosownie do treści art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W ocenie Sądu okres stosowania praktyki był znaczny i sięgał ponad 2,5 roku w przypadku pierwszej klauzul i 11 miesięcy w przypadku drugiej. Praktyka dotyczyła znacznego kręgu konsumentów (2596 odszkodowań) i przyniosła powodowi korzyść w wysokości 1 034 550,50 zł.

Za bezpodstawne należy uznać twierdzenia powoda, jakoby dopuściła się naruszenia prawa w sposób nieumyślny. W ocenie sądu niepodobna uznać, że wyspecjalizowany przedsiębiorca, o dużym potencjale ekonomicznym i organizacyjnym był nieświadomy skutków wprowadzonych do wzorca umowy klauzul, a zwłaszcza, że ich celem było naruszenie interesów konsumenta.

Podkreślenia wymaga fakt, że działalność ubezpieczeniowa wiąże się ze szczególnymi ograniczeniami w zakresie prowadzonej działalności wynikającymi z ustawy o działalności ubezpieczeniowej dla uzyskania wyższego zaufania publicznego dla tych podmiotów. Naruszenia prawa przez tego rodzaju podmioty, jako godzące w zaufanie publiczne sposób szczególny narusza interes publiczny.

Trafnie zatem przyjął pozwany, że jedyną okolicznością na korzyść powoda jest zaniechanie stosowania praktyki, co w ocenie Sądu zostało należycie uwzględnione w wymiarze kary.

Zdaniem Sądu, dla wymiaru kary w niniejszej sprawie nie ma znaczenia wysokość kar nakładanych na inne podmioty, gdyż kara ze swej istoty musi mieć charakter zindywidualizowany. Jej wysokość nie ma też związku z posiadanym udziałem w rynku.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479^{31a}§ 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).